

Tom Fletcher (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger pe YouTube. Este membru fondator al trupei pop rock McFly. În 2012 Fletcher a publicat prima carte, scrisă în colaborare cu Dougie Poynter – *The Dinosaur that Pooped Christmas (Dinozaurul care a bălegat Crăciunul)* –, titlu care a avut cel mai mare succes dintre cele scrise de autorii debutanți de literatură pentru copii din acel an. Cărțile lui au fost traduse în nouăsprezece limbi până acum.

Nu a văzut niciodată de-adevăratelea un scârț, dar e mereu cu ochii în patru. În 2017, a apărut cartea *Scârții*, o aventuroasă călătorie în universul ascuns sub patul copiilor din întreaga lume.

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

TOM FLETCHER

CRĂCIUNOZAUURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

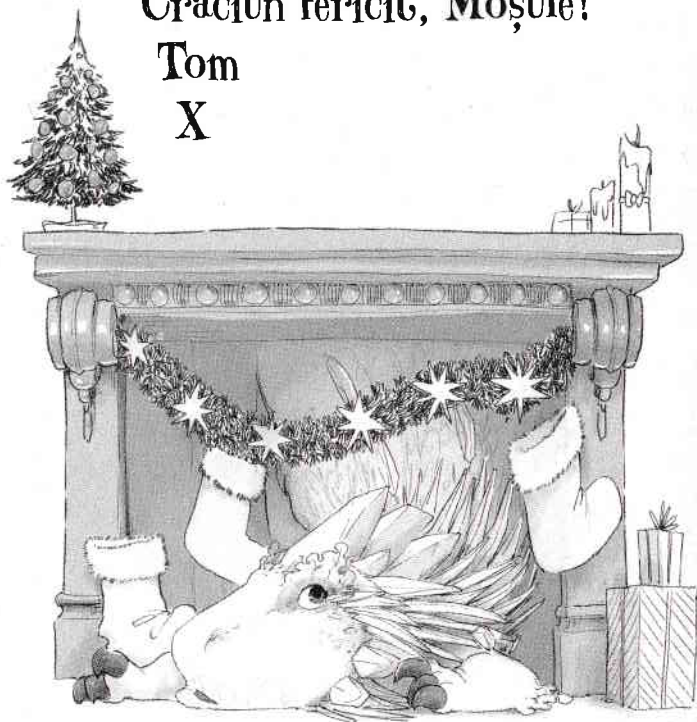
arthur

Fericire. Știu, nu-i ceva ce poți împacheta într-o cutie sau lăsa în ciorapi, dar adevărul este că nu-mi doresc jucării sau mașinării – n-am nevoie de obiecte. Tot ce vreau este ca familia și prietenii mei să fie fericiți de Crăciun; dacă ei sunt fericiți, voi fi și eu. Și ce-ți poți dori mai mult de Crăciun...

Stai puțin, un dinozaur! Trebuia să fi cerut un dinozaur! În fine, există mereu și anul viitor...

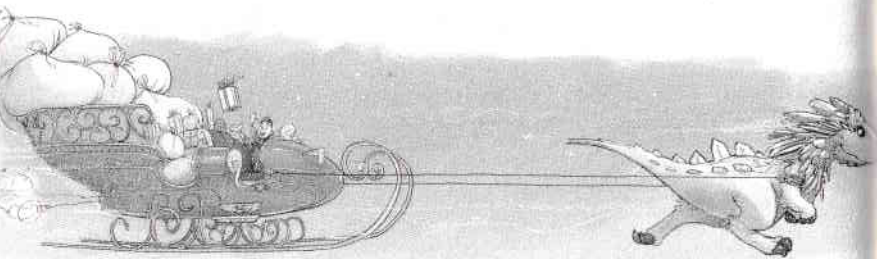
Crăciun fericit, Moșule!

**Tom
X**

<i>Prolog</i>	
<i>Viitorul</i>	9
1. Începutul acestei povești	24
2. Din nou împreună	41
3. Bun-venit la Polul Nord	57
4. O pădure plină de dorințe	70
5. Orașul Spiridușilor	81
6. Cel mai bătrân pom de Crăciun	99
7. Sub-Zero	115
8. Vrăjitoarea Iarnă	125
9. Interzis	138
10. Uimi-labirint-ic!	150
11. Ninsoare cu tunete	166
12. Înapoi la prolog	176
13. Încă o oprire	188
14. Acasă e acolo unde-i adevărul	201
15. Ce își dorea Brenda	216
16. Cresc necazurile	233

17. Misterul zornwaților dansatori	240
18. Perturbarea credinței	245
19. Fuse și se duse	256
20. Cadoul anului	266
21. Spiriduși invizibili	276
22. A venit Crăciunul!	282
23. Înapoi la Polul Nord	296
24. Un loc cu zăpadă unde să fii văzut	306
25. Pe urmele Brendei	318
26. E Ajunul Crăciunului din nou	326
27. Un viitor Super-Scrooge	346
28. Înghețat pentru vecie	366
29. Pierduți în timp	376
30. O dorință uitată	388
<i>Mulțumiri</i>	407

Crăciunozaurul s-a întors și are o misiune megamagnifică: să-i ajute pe copiii de pe Lista Obraznicilor să descopere adevăratul spirit al Crăciunului și să transforme greșelile în fapte bune, cărbunii în acadele... și obraznicia în cuminenie!

Dă pagina și citește un extras din Crăciunozaurul și Lista Obraznicilor.

Prolog

VIITORUL

Această poveste începe, ca toate poveștile bune, cu *a fost odată ca niciodată...*

Cum adică, *așa a început și prima carte?* Nu, n-a început așa! Bine, o să verific, Stați puțin...

Hei, știți ceva? Aveți dreptate.

Așa ceva nu se poate. O să schimb.

Ce spuneți de...

Această poveste începe complet, întru totul, cu desăvârșire altfel decât prima carte, cu *va fi odată ca niciodată, în viitor!*

La *asta* nu vă așteptați, isteților, așa-i?

Viitorul nu-i cu mult altfel decât prezentul. Copiii din viitor tot se duc la școală în fiecare zi. Și, da, copiii din viitor tot sunt obligați să mănânce broccoli și mazăre. Și să se spele pe dinți. Și să zică

vă rog și mulțumesc. Și să se spele în buricele lor viitoare. Și să nu se scobească în nasurile lor viitoare. (Sau să-și mănânce viitorii mucii.)

Niciunul dintre aceste lucruri nu se schimbă în viitor.

Și totuși, apare o diferență enormă și uluitoare.

În viitor,

NU EXISTĂ CRĂCIUN!

DA, ȘTIU!

Haideți să aruncăm o privire...

Era o seară de vineri din viitor absolut obișnuită. Mașini zburătoare ultra-nemaipomenite vâjâiau pe sus pe autostrada cerească, ocolind ici-colo zgârie-nori stratosferici (clădiri atât de înalte, încât gădilau cu vârfurile lor marginea spațiului cosmic!), iar peste viitoarea Londră se cernea o zăpadă moale.

Dintr-odată, ninsoarea a început să se îndească. Dar nu s-a îndesit la fel peste tot orașul, așa cum te-ai fi așteptat. De fapt, chiar dimpotrivă. A început să ningă cu putere într-un punct foarte

mic și foarte precis de pe o străduță liniștită numită Aleea Ciulinilor.

În numai câteva secunde, ninsoarea a devenit atât de deasă, încât a început să se tot așeze deasupra ei înseși, formând ceva asemănător unui mini-munte. Pe urmă, la fel de brusc cum pornise, s-a oprit, lăsând în mijlocul aleii un morman mare și alb de zăpadă.

Bam!

Un pumn a țâșnit afară din grămada de zăpadă.

Apoi... **bam!** Alt pumn!

Pe urmă, grămada de zăpadă cu două brațe a început să se zgâlțâie și să se scuture până când a căzut toată, dând la iveală un băiețel cu părul castaniu și cărlionțat și cu scaunul cu rotile plin de abțibilduri cu dinozauri.

Îl cunoașteți deja pe acest băiat, bineînțeles.

William Trundle s-a scărpinat pe frunte și s-a uitat în jur la strada liniștită.

— Alo? Unde sunt? Ba nu... *CÂND* sunt?

Nu departe de el, în umbrele aleii, stătea o siluetă misterioasă.

Dar nu s-a auzit niciun răspuns. Silueta cea stranie n-a făcut decât să ridice mâna și să arate cu un deget rece și subțire spre capătul Aleii Ciulinilor.

William s-a încruntat, și-a împins scaunul pe aleea goală și a virat spre strada principală.

A fost prima privire pe care o arunca William în *viitor!*

Aerul strălucea de lumini vii, orbitoare, tâșnind din ecranele enorme care acoperiau de sus până jos laturile zgârie-norilor.

Cea mai înaltă clădire, cea din mijloc, era acoperită de un **P** colosal, amețitor, care eclipsa luna și părea să domine orașul.

William a încercat să absoarbă bizarele imagini și mirosuri ale viitoarei Londre, dorind să țină minte orice amănunt:

* *oameni îmbrăcați elegant cu haine inteligente din viitor, care mergeau grăbiți la serviciu;*

* *înghesuiala de mașini zburătoare care pluteau amenințător deasupra orașului;*

* *autobuzele cu douăzeci de etaje și șoferi roboți.*

Erau foarte multe lucruri de văzut. Dar William a auzit în spatele lui niște voci șoptite și nu s-a mai putut concentra la fel. S-a întors și s-a uitat de-a lungul aleii.

— Alo? a strigat el.

Nu s-a auzit niciun răspuns, dar silueta ciudată, care încă aștepta în penumbră fără să scoată vreun zgomot, a dat din cap o dată. William a înaintat pe Aleea Ciulinilor până când și-a dat seama că vocile pe care le auzea cântau.

*Nu-i moment mai magic ca Crăciunul,
E cel mai minunat, la o adică.
Ne e nespus de dor de el tot timpul,
Numai că acum ne umple de frică...*

— Frică? a șoptit William. Am auzit bine?

S-a apropiat fără zgomot de locul cântecului ace-luia ciudat și s-a uitat din spatele unui tomberon

de gunoi. Un grup de oameni se adunase în jurul unui foculeț. Erau înfolfiți călduros în paltoane mari și purtau căciuli de lână.

Unul dintre ei, un bătrân cu înfățișare blândă și obraji zbârciți și roșii, și-a deschis haina și a dezvă-luit cu mândrie un pulover de Crăciun moale și tri-cotat în casă, de parcă l-ar fi eliberat.

Restul grupului l-a urmat, deschizând fermoare și nasturi ca să-și arate unii altora pulovere de săr-bătoare în culori vii, în timp ce continuau să cânte:

*Noi nu vom înceta să credem,
Nici dacă ne trimiteți în surghiun,
Că lumea va mai apuca să vadă
Încă o zi frumoasă de Crăciun.*

Un vânt rece a vâjâit pe aleea întunecoasă, ri-dicând gunoaiele. Un ziar a zburat prin aer ca un zmeu și s-a oprit la picioarele lui William. Băiatul s-a uitat la el și a citit data.

— 25 decembrie? E ziua de Crăciun... de peste treizeci de ani? a șoptit el și s-a încruntat, întor-cându-se spre aglomerata stradă principală.

„De ce se duce lumea la serviciu în ziua de Cră-ciun?” s-a întrebat William.

Pe urmă a văzut că niciuna dintre clădiri nu avea decorațiuni. Niciun om nu părea vesel. Niciunul

dintre felinarele stradale nu avea acele țipătoare lumini pâlپătoare care le plăceau atât de mult lui William și lui Bob, tatăl lui. De fapt, dacă n-ar fi dat din întâmplare peste colindătorii secreți de pe aleea întunecoasă, nici n-ar fi simțit că era Crăciunul!

Dintr-odată, lumini roșii intermitente au strălucit pe alee și au îmbujorat fețele colindătorilor retrași.

„Hei, parcă așa mai arată a Crăciun!“ s-a gândit William.

— Au venit! a strigat colindătorul cu obraji ridăți și înroșiți, arătând cu un deget tremurător spre ceva ce se apropia zgomotos de ei.

William și-a dat seama imediat că luminile roșii nu erau cătuși de puțin lumini sărbătorești. Erau girofarurile orbitoare ale unei mașini de poliție.

— Sunt cei de la PC! Ne-au descoperit, fugiți! a strigat alt colindător, trăgând până sus fermoarul hainei ca să-și ascundă puloverul.

„PC? Ce-o fi însemnând asta?“ s-a întrebat William, împingându-și scaunul în spate, să se ascundă după tomberonul de gunoi.

Ușile mașinii zburătoare de poliție s-au deschis bătând și din vehicul a coborât un detașament de polițiști.

— Poliția Crăciunului, stați pe loc! a bubuit unul dintre ei prin megafon, pe când colegii lui se puneau pe treabă și îi vâneau pe colindătorii clandestini, care au alergat să se ascundă în întunericul Aleii Ciulinilor.

Toți în afară de unul. Bătrânul.

— N-am de gând să mă mai sperii, a zis sfidător rebelul colindător de Crăciun, dezbrăcându-și haina ca să dea la iveală cel mai țipător, mai pufos și mai crăciunesc pulover de Crăciun pe care îl văzuse vreodată William.

— Sergent, cred că ăsta-i un pulover muzical... a zis neliniștit agentul de poliție apropiindu-se de colindător.

— Ține mâinile la vedere, a strigat doamna sergent, în timp ce ea și echipa ei îl înconjurau pe bărbat.

Colindătorul nu s-a clintit.

— Am spus să ridici mâinile unde le putem vedea. Frumos și încet, a repetat șefa polițiștilor.

— N-am făcut nimic greșit! a protestat colindătorul.

— Regulile și regulamentele *Interzicerii Crăciunului* au fost comunicate cât se poate de clar.

William a făcut ochii mari.

